

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 25Co/30/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620200250
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marian Hoffmann, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8620200250.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX A. XX, zastúpený JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanej Orange Slovensko a.s., Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, zastúpený advokátskou kanceláriou Branislava Máčaja, s.r.o. so sídlom Bajkalská 5, 831 04 Bratislava, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku pôvodného Okresného súdu Svidník, v súčasnosti Okresného Bardejov, pracovisko Svidník č.k. 1C/14/2020-134 zo dňa 10.10.2022 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prvoinštančného súdu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd rozhodol takto

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 2 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplataenia nemajetkovej ujmy v sume 5000,- eur a náhrady trov konania.

2. Prvoinštančný súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi: žiadosťou o vydanie novej SIM karty a potvrdením o jej prevzatí s osobnými údajmi žalobcu, záznamom o podaní oznámenia na OO PZ Stropkov - C. D. zo dňa 20.02.2017, záznamom o podaní vysvetlenia na OO PZ Stropkov - E. B. zo dňa 29.03.2017, odovzdaním veci z OO PZ Stropkov na ÚOOÚ SR zo dňa 30.03.2017, listom JUDr. Ambróza Motyku spoločnosti Orange Slovensko, a.s. zo dňa 28.02.2017, listom Advokátskej kancelárie Branislava Máčaja, s.r.o. zo dňa 16.03.2017, fotodokumentáciou bezpečnostného incidentu, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 16.08.2017 číslo: 00777/2017-0s-17, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 08.09.2017 číslo: 00780/2017-0s-11, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-9, rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 09.03.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7, rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.8.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-21, rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa 22.11.2018 č. k. 00465/2018-Op-4, rozsudkom OS Svidník zo dňa 18.6.2020 č. k. 6C/29/2018-413, rozsudkom KS Prešov zo dňa 30.3.2021 č. k. 13Co/7/2021-530 (všetky prílohy sú zaradené v elektronickom registri OpP Okresného súdu Svidník pod značkou 1OpP/3/2019) a zistil tento skutkový stav.

3. Dňa 09.02.2017 našiel E. B. v Stropkove za budovou na D. F. G. XX, v ktorej sídli značková predajňa Orange Slovensko, a.s. v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu medzi

papierovým odpadom, čo je zrejmé aj z fotodokumentácie, archívnu krabicu, v ktorej sa nachádzalo množstvo (483) originálnych písomností s osobnými údajmi účastníkov (zákazníkov) spoločnosti Orange Slovensko, a.s., vrátane originálov písomností s osobnými údajmi všetkých žalobcov. V nájdenej archívnej krabici ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 350GPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ sa nachádzali písomnosti s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty. Išlo o originálne dokumenty s vlastnoručným podpisom žalobcov aj pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti Orange Slovensko, a.s., na ktorých sa nachádzali dôležité identifikátory dotknutých osôb (vrátane všetkých žalobcov) ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Na viacerých písomnostiach bola priesvitnou lepiacou páskou prelepená plastová SIM karta. Predmetnú archívnu krabicu s nájdenými písomnosťami žalobca 1/ ako dôkazný materiál odovzdal advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi a zároveň ho splnomocnil právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do svojho súkromného života v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Orange Slovensko, a.s.. Právny zástupca žalobcov listom zo dňa 28.02.2017 vyzval v mene všetkých žalobcov spoločnosť Orange Slovensko, a.s. v súvislosti s tvrdým protiprávnym zásahom do práv žalobcov na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastupovania. Na základe predmetného listu sa spoločnosť Orange Slovensko, a.s. prostredníctvom právneho zástupcu Mgr. Branislava Máčaja, advokáta, listom zo dňa 16.03.2017 ospravedlnila žalobcom za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietla zaplatenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že „prípadný“ zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Policajť Obvodného oddelenia PZ v Stropkove prijal dňa 20.02.2017 oznámenie C. D., ktorý bol vedúcim značkovej predajne spoločnosti Orange Slovensko, a.s. sídliacej na F. D. G. XX, H. B., v objekte bývalého hotela Tokajík a zároveň zamestnancom obchodného zástupcu žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. vo veci krádeže písomností určených na skartovanie zo skladu za predajňou Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavnej v Stropkove. C. D. na Obvodnom oddelení Policajného zboru v Stropkove v konaní ČPS: ORPZ - SK- OPP5 - XX /XXXX- A. H. podanom oznámení uviedol, že „dňa 20.2.2017 zistil, že zo skladu, ktorý sa nachádza hneď za predajňou, bol ukradnutý jeden igelitový mech o objeme 60 l, ktorý bol plný tlačív s osobnými údajmi ich klientov a tento bol určený na skartovanie“. Z fotodokumentácie je zrejmé, že sklad na papierový odpad, v ktorom boli originálne písomnosti s osobnými údajmi klientov spoločnosti Orange Slovensko, a.s. nájdené, bol síce uzamykateľný, ale v čase nájdenia písomností žalobcom 1/ nebol uzamknutý, pretože tento sklad využívalo viacero podnikateľských subjektov sídliačich v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel Tokajík v Stropkove). Túto skutočnosť mal súd preukázanú aj z oznámenia C. D. v priestupkovom spise OO PZ Stropkov, ktorý potvrdil, že sklad využívajú aj iní predajcovia z daného objektu a dosť často sa stáva, že sklad zostane po určitý čas neuzamknutý.

4. Z Rozhodnutia ÚOOÚ SR zo dňa 16.08.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-17 vyplýva, že spoločnosť ELSIG s.r.o. ako sprostredkovateľ „porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona tým, že pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 350GPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica“) a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove“. Úrad neuložil citovaným rozhodnutím spoločnosti ELSIG s.r.o. opatrenie na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku, keď konštatoval, že sprostredkovateľ v priebehu konania preukázal plnenie povinnosti vyplývajúce mu z ustanovení zákona a následne po bezpečnostnom incidente nanovo prijal bezpečnostné opatrenia a tým uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku už nebolo v danom prípade dôvodné a účelné. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. za porušenie povinnosti v súvislosti s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a v súvislosti s likvidáciou dokumentov pokutu vo výške 5 000,- eur. Toto rozhodnutie bolo na základe rozkladu spoločnosti ELSIG, s.r.o. potvrdené rozhodnutím predsedníčky ÚOOÚ SR zo dňa

09.03.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7. Administratívne konanie (konanie o ochrane osobných údajov) na základe podnetu spoločnosti Orange Slovensko, a.s. proti advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi bolo rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 8.9.2017 číslo: XXXXX/XXXX-XX-11 zastavené. Rovnako bolo zastavené aj administratívne konanie voči žalovanej a to rozhodnutím ÚOOÚ SR zo dňa 23.08.2018 pod číslom: XXXXX/XXXX-XX-21, v ktorom bol navrhovateľom žalobca 1/.

5. Z listín predložených žalobcami súd zistil, že v nájdenej archívnej krabici ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane, ktorej bolo rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ sa nachádzali písomnosti žalobcu s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty. Na týchto originálnych dokumentoch s vlastnoručným podpisom žalobcu a pečiatkou a podpisom obchodného zástupcu spoločnosti Orange Slovensko, a.s. sa nachádzali dôležité identifikátory žalobcu (ale aj množstva ďalších dotknutých osôb) ako je meno, priezvisko (akademický titul), adresa bydliska, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu, telefónne číslo, číslo SIM karty a vlastnoručný podpis. Na niektorých písomnostiach bola priesvitnou lepiacou páskou prelepená plastová SIM karta. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola ako dôkazný materiál odovzdaná advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi, u ktorého sa aj v súčasnosti nachádza. V archívnej krabici sa podľa odôvodnenia rozhodnutia predsedníčky ÚOOÚ SR z 09.03.2018 číslo: XXXXX/XXXX-XX-7 nachádzalo celkovo 483 listín (strana 4 rozhodnutia).

6. Z rozsudku Okresného súdu Svidník sp.zn. 6C/29/2018 zo dňa 18.06.2020 súd zistil, že I. E. B. pri výsluchu na pojednávaní dňa 16.05.2019 uviedol, že niekedy v mesiaci február 2017 šiel nakúpiť do záhradkársko - rybárskej predajne veci na ryby a potreboval krabicu. Vzhľadom k tomu, že niekedy býval v hoteli Tokajík, tak vedel, že za hotelom je sklad krabíc, ktorý bol permanentne, počas toho, keď tam býval, otvorený. Tak to bolo aj v ten deň, keď si šiel vziať krabicu na nákup, pričom na zemi uvidel krabicu s nejakými písomnosťami s logom Orange, aj reklamné predmety okolo. Krabica ho zaujala a zdvihol ju. Následne zbadal, že sa jedná o písomnosti s osobnými údajmi rôznych ľudí, ktoré prelistoval a našiel skoro na vrchu aj svoje osobné údaje, ktoré v tom čase všetky platili. Našiel tam aj údaje advokáta JUDr. Ambróza Motyky, ktorého pozná, tak ho s tým oboznámil, pofotil si to, predmetnú krabicu s nájdenými písomnosťami ako dôkazný materiál odovzdal advokátovi JUDr. Ambrózovi Motykovi a zároveň ho splnomocnil právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do svojho súkromného života v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Orange Slovensko, a.s. On sám niekedy pracoval pre spoločnosť Allianz a preto vie ako bývalý manažér, ako sa tieto údaje dali zneužiť v rámci poisťovníctva, nakoľko tam boli aj vzorové podpisy a vie, aká ujma by mohla byť ľuďom spáchaná bez toho, aby o tom vedeli. Ako bežný človek má tiež aj pôžičku a vie, ako aj pri pôžičkách sa dajú tieto údaje zneužiť. Ostal pohoršený, že také dačo by sa nemalo stať a ešte takej veľkej firme, ako je Orange. Aj keď konkrétne mu doteraz ujma spôsobená nebola, ale mohla mu byť spôsobená. Na otázku, že prečo si uplatňuje nemajetkovú ujmu práve vo výške 5 000,- eur, uviedol, že to je len symbolická cena pri takejto veľkej spoločnosti ako je Orange, myslí si, že mohol žiadať aj väčšiu čiastku za zneužitie svojich osobných údajov.

7. Z rozsudku Okresného súdu Svidník sp.zn. 6C/29/2018 zo dňa 18.06.2020 vyplýva, že svedok A. A. vypovedal na pojednávaní dňa 19.11.2019 ako špecialista na ochranu osobných údajov pracujúci v spoločnosti Orange CorpSec, spol. s r.o. Bratislava, ktorá je dcérskou spoločnosťou žalovanej. Uviedol, že sa k nemu dostal prípad na základe podnetu od JUDr. Motyky a preveroval okolnosti incidentu, ktorý vyhodnotili ako prípad potrebný nahlásiť na Úrad na ochranu osobných údajov. Spoločne s pánom J. komunikoval v tejto veci s Úradom na ochranu osobných údajov. Rovnako podával ohľadom tohto prípadu aj hlásenie na Úrad pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb. Nevedel sa podrobne vyjadriť k zneužitiu osobných údajov bezpečnostným incidentom, mal len informácie, že pri nakladaní s týmito údajmi nebolo postupované tak, ako malo byť. Na uvedenom pojednávaní vypovedal aj svedok K. G., spoločník a konateľ spoločnosti ELSIG s.r.o., ktorý uviedol, že je obchodným zástupcom žalovanej a predajňu v Stropkove prevzal v roku 2014 po C. L.. Niekedy v roku 2017 mu zavolať majiteľ objektu, kde je v prenájme, pán A., že mu bolo odcudzené vreco, kde boli osobné údaje zákazníkov spoločnosti Orange. Následne si to telefonicky overoval a vedúci predajne mu povedal, že pred rekonštrukciou predajne, dávali tam nový nábytok, začali pracovníci vypratávať predajňu. V kancelárii boli za skriňou staré papiere po C. L.. Do jedného čierneho vreca dávali zmluvy na skartáciu a do druhého ostatný papierový odpad. Vrecia boli v kancelárii, jeden mech sa odniesol dozadu za budovu, kde je papier. Potom prišiel pán A., ktorý im povedal, že vyhodili mech s osobnými údajmi a to do

uzavretej miestnosti, kde bol papierový odpad. Toto mu povedal jeho pracovník. Prípado následne nahlásil na políciu, že zo skladu boli ukradnuté papiere a nahlásil to aj žalovanej. Neskôr dostal kontrolu z Úradu na ochranu osobných údajov, ktorá tam nezistila nedostatky, preto neboli uložené žiadne opatrenia na ich odstránenie. Následne mu došlo z Úradu na ochranu osobných údajov rozhodnutie, ktorým mu bola uložená pokuta 5 000,- eur, ktorú aj zaplatil. Svedok uviedol, že zmluvná pokuta za tento bezpečnostný incident mu zo strany žalovanej nebola udelená. Doklady, ktoré zostali v predajni po pani L., si mala ona odniesť, čakali a potom sa na to zabudlo. Nezbuva sa zodpovednosti, pretože vie, že to mali skartovať.

8. Z fotodokumentácie predloženej žalobcami prvoinštančný súd zistil, že originálne písomnosti s osobnými údajmi žalobcov boli žalobcom 1/ nájdené v neuzamknutom sklade na papierový odpad, ktorý využívalo viacero podnikateľských subjektov sídliaich v predmetnom polyfunkčnom objekte (bývalý hotel Tokajík v Stropkove), v archívnej krabici, na ktorej bolo nalepené ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“.

9. Z listu zo dňa 28.02.2018 súd prvej inštancie zistil, že právny zástupca žalobcu vyzval žalovanú v súvislosti s jej protiprávnym zásahom do práv žalobcu na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastupovania.

10. Z listu žalovanej zo dňa 16.03.2017 prvoinštančný súd zistil, že žalovaná sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu Mgr. Branislava Máčaja ospravedlnila žalobcovi za vzniknutú situáciu a ubezpečila ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietla zaplataenie finančnej satisfakcie s odôvodnením, že „prípadočný“ zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

11. Z priestupkového spisu OO PZ Stropkov ČPS: ORPZ-SK-OPP5-77/2017-P prvoinštančný súd zistil, že OO PZ v Stropkove odstúpilo svoj spisový materiál Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, ktorý podľa obsahu vyhodnotil tento spisový materiál ako podnet a pod č. 00777/2017-Os začal konanie o ochrane osobných údajov pre podozrenie z porušenia ustanovení zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov voči spoločnosti ELSIG s.r.o., ktorá vykonáva obchodné zastúpenie spoločnosti Orange Slovensko, a.s. v značkovej predajni na Ul. Hlavná 60 v Stropkove.

12. Z rozsudku Okresného súdu Svidník sp.zn. 6C/29/2018 zo dňa 18.06.2020 vyplýva, že žalovaná odpovedala na otázky žalobcu tak, že lehota uloženia písomných dokumentov, na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcov, je podľa Registratúrneho plánu žalovanej 10 rokov odo dňa zániku platnosti zmluvy o pripojení. Predmetné písomné dokumenty sa nearchivujú na predajnom mieste, kde boli vytvorené. Predmetné dokumenty sa prikladajú k zmluve o pripojení, resp. zmluve o poskytovaní verejných služieb. Po vyhotovení týchto dokumentov na predajnom mieste sa tieto dokumenty v najbližšom termíne zvozu dokumentácie (raz za 14 kalendárnych dní) od vzniku dokumentu zasielajú na účely archivácie do centrálného archívu žalovanej v Lučenci, kde sa priložia k zmluve o pripojení, resp. k zmluve o poskytovaní verejných služieb, ku ktorej boli vyhotovené, to jest archivujú sa spolu s touto zmluvou. Každý zákaznícky dokument, ktorý je vytvorený na predajnom mieste, je zaevidovaný v aplikácii Archivnet, kde je uvedený aj jeho status, to jest je možné určiť v každom okamihu, či sa dokument na predajni stále nachádza alebo bol vyexpedovaný do centrálného archívu žalovanej v Lučenci.

13. Zo žiadosti o vydanie novej SIM karty a potvrdenia o jej prevzatí zo dňa 23.10.2022 je zrejmé, že táto listina obsahovala tieto osobné údaje žalobcu: meno a priezvisko, adresu bydliska, rodné číslo, číslo OP, telefónne číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo a vlastnoručný podpis.

14. Súd prvej inštancie uviedol vo svojom rozhodnutí tieto právne závery:

15. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že uplatňované právo žalobcov nijako nesúvisí so spotrebiteľskými zmluvami (zmluvy o pripojení) uzatvorenými medzi žalobcami a žalovanou a skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu je v tomto prípade podružná, pretože právny základ nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z iného právneho vzťahu, resp. má iný právny základ ako spotrebiteľská zmluva (zmluva o pripojení).

16. Právo na ochranu osobnosti za zásah do súkromného života žalobcov pre porušenie ochrany ich osobných údajov bezprostredne súvisí so základným spotrebiteľským vzťahom medzi stranami založeným Zmluvou o pripojení, pretože k porušeniu ochrany osobných údajov došlo v súvislosti so službami telekomunikačného operátora, ktoré žalovaná poskytovala žalobcovi na základe Zmluvy o pripojení a v jej rámci.

17. „Za spotrebiteľský spor možno považovať spor o akejkoľvek otázke týkajúcej sa (vyplývajúcej zo) spotrebiteľskej zmluvy, napríklad či zmluva vznikla, či je platná, či naďalej trvá, ďalej otázky výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, posúdenie nárokov z nej vyplývajúcich, ako aj nárokov z jej porušenia a iné. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj nároky z bezdôvodného obohatenia, nároky z mimozmluvnej zodpovednosti, nároky z nekalej súťaže a nekalých obchodných praktík, nároky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú vadnou vecou a iné. Aspekt sporu vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiacej so spotrebiteľskou zmluvou je zachovaný aj v prípade, ak sa spor týka iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou“. (Števček, M., Ficová, s., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s. 1020).

18. Prvoinštančný súd poukázal na obdobnú právnu vec Okresného súdu Svidník pod sp.zn. 6C/29/2018, ktorá má ten istý skutkový aj právny základ.

19. Vychádzajúc z uvedeného preto prvoinštančný súd považoval predmetný spor za spor spotrebiteľský. Vzhľadom ku skutočnosti, že žaloba má adresu trvalého pobytu v obvode Okresného súdu Svidník, žalovanou uplatnenú námietku miestnej nepríslušnosti považoval súd za nedôvodnú, na námietku neprihliadal a spor prejednal a rozhodol.

20. V konaní bolo celkom jednoznačne preukázané, že pri spracovávaní osobných údajov žalobcu, ktoré boli odovzdané v súvislosti s poskytovaním telekomunikačných služieb žalovanou došlo k bezpečnostnému incidentu, ktorý bol predmetom administratívneho konania na Úrade na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, Hraničná 12, 820 07 Bratislava 27 (ďalej len „Úrad“).

21. V právoplatnom rozhodnutí Úradu zo dňa 16.8.2017 Číslo XXXXX/XXXX-XX-17 sa konštatuje, že sprostredkovateľ ELSIG, s.r.o. porušil ustanovenie § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 ZOOÚ tým, že „... pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste nepostupoval s náležitou starostlivosťou, pričom tieto boli uložené v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX, TYP I/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID 35OGPBO1 ORANGE SLOVENSKO, a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ (ďalej len „archívna krabica“) a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa Orange Slovensko, a.s. na Ul. Hlavná 60 v Stropkove...“

22. Následne Úrad rozhodnutím zo dňa 22.12.2017 Číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 uložil sprostredkovateľovi - obchodnému zástupcovi žalovanej, spoločnosti ELSIG s.r.o. za porušenie povinnosti súvisiacich s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a likvidáciou dokumentov pokutu v sume 5 000,- eur. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.03.2018.

23. Toto je skutkový a právny základ bezpečnostného incidentu, ktorým bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu a za ktorý v administratívnom konaní (voči štátu) zodpovedá osoba poverená žalovanou spracovávaním osobných údajov jej klientov.

24. Napriek skutočnosti, že v inom administratívnom konaní (teda v rovine verejného práva) nebolo zo strany Úradu konštatované porušenie povinnosti žalovanej podľa zákona o ochrane osobných údajov (ZOOÚ), z dôvodov nachádzajúcich sa v súdnom spise existuje celý rad dôvodných pochybností a správnosti postupov samotnej žalovanej v súvislosti so zabezpečením ochrany osobných údajov s ich bezpečnosťou a korektnou likvidáciou.

25. K. G. ako konateľ spoločnosti ELSIG, s.r.o. v administratívnom konaní vedenom na Úrade na ochranu osobných údajov SR pod č. 01515/2017 v rozklade proti rozhodnutiu zo dňa 22.12.2017, ktorým bola spoločnosti ELSIG, s.r.o. uložená pokuta 5 000,- eur uviedol: „Pri preberaní predajne sme uvedenú dokumentáciu našli na predajni a vedúcemu predajne p. D. konateľ spoločnosti vtedy uložil pokyn, aby dokumentáciu prezrel, čo aj spravil a oznámil, že je ju potrebné skartovať ako aj ďalší postup p. D. je uvedený v predchádzajúcich vyjadreniach. Ďalej uvádzame, že uvedenú dokumentáciu sme nikdy písomne neprebrali a nemali sme k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ, napriek tomu máme za to, že sme sa o uvedenú dokumentáciu postarali s náležitou odbornou starostlivosťou, tak ako je uvedené v predchádzajúcom odseku“.

26. Predmetná dokumentácia s osobnými údajmi žalobcu teda bola dlhé obdobie bez povšimnutia na prevádzke obchodného zastúpenia žalovanej v Stropkove. Je evidentné, že potrestaný obchodný zástupca žalovanej (sprostredkovateľ) túto dokumentáciu nevytvoril a ani písomne neprebral a ako sám tvrdí „nemal k nej vzťah ani ako prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ“. Napriek tomu dal pokyn svojmu pracovníkovi (Hricovi) skartovať túto dokumentáciu už v roku 2014, keď ju v predajni „našli“. Likvidáciu originálnych písomností ale v konkrétnom prípade ani sprostredkovateľ nemohol vykonávať. Predmetná dokumentácia súvisiaca s bezpečnostným incidentom bola takmer tri roky bez povšimnutia na obchodnej prevádzke žalovanej v Stropkove a to napriek tomu, že „každý zákaznícky dokument, ktorý je vytvorený na predajnom mieste je zaevidovaný v aplikácii Archivnet, kde je uvedený aj jeho status, to jest je možné určiť v každom okamihu, či sa dokument na predajni stále nachádza alebo bol vyexpedovaný do centrálného archívu žalovanej v Lučenci“. Vyplýva to z odpovede žalovanej na otázku žalobcov č. 6 v jej podaní zo dňa 14.01.2020 v citovanej právoplatne skončenej veci.

27. Pritom, ako vyplýva z odpovede na 2. otázku, v tom istom podaní žalovanej „Po vyhotovení týchto dokumentov na predajnom mieste sa tieto dokumenty v najbližšom termíne zvozu dokumentácie (raz za 14 kalendárnych dní) od vzniku dokumentu zasielajú na účely archivácie do centrálného archívu žalovanej v Lučenci, kde sa priložia k zmluve o pripojení, resp. k zmluve o poskytovaní verejných služieb, ku ktorej boli vyhotovené, to jest archivujú sa spolu s touto zmluvou“.

28. Ak teda v aplikácii Archivnet existoval monitoring každého zákazníckeho dokumentu vytvoreného na predajnom mieste a zvoz dokumentácie do centrálného archívu v Lučenci sa u žalovanej vykonával pravidelne raz za 14 kalendárnych dní, potom je len ťažko predstaviteľné, že sporná dokumentácia sa „len tak“ stratila z pozornosti žalovanej a zostala nepovšimnutá 3 roky.

29. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) zo dňa 24.01.2019 týkajúci sa sťažnosti č. 43514/15 vo veci Catt proti Spojenému kráľovstvu, ktorého právna veta znie: „Dlhodobé uchovávanie osobných údajov policajnými orgánmi bez preukázania naliehavej spoločenskej potreby a bez stanoveného účinného systému procesných záruk, akými sú jednoznačné lehoty a možnosť podať žiadosť o výmaz, je v rozpore s právom na rešpektovanie súkromného života. Účinné procesné záruky sú ešte dôležitejšie v prípade citlivých údajov vyžadujúcich vyšší stupeň ochrany“. (Publikované v Bulletin slovenskej advokácie č. 4/2019, str. 34-36).

30. Žalobca za pasívne legitimovanú stranu označili spoločnosť Orange Slovensko a.s., pretože písomné materiály, na ktorých sa nachádzali osobné údaje žalobcu a ktoré boli spracúvané v rozpore so zákonom o ochrane osobných údajov boli vyhotovené v súvislosti s plnením Zmluvy o pripojení medzi každým zo žalobcov a žalovanou. Občianskoprávna zodpovednosť žalovanej za zásah do súkromia žalobcov má objektívny charakter, ktorý vyplýva z ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka ako generálnej klauzuly ochrany osobnosti v súkromnom práve. „Zamestnanec, prípadne iná použitá osoba nezodpovedá osobne priamo postihnutej fyzickej osobe; za nemajetkovú ujmu zodpovedá právnická alebo fyzická osoba, ktorá takúto osobu na svoju činnosť použila („použitá“ osoby zodpovedajú len v tzv. vnútornom vzťahu)“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 3. októbra 2011, sp.zn. 30Cdo 1509/2011), „Ak bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou alebo inou fyzickou osobou k realizácii činnosti tejto právnickej či inej osoby, pričíta sa neoprávnený zásah samotnej fyzickej či inej právnickej osobe“ (Rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 2712/2005). „Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre

posúdenie, či išlo o takúto činnosť, je určujúca existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu danej činnosti“ (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 228/2012).

31. Pri posúdení občianskoprávnej zodpovednosti nebolo podstatné, že žalovaná konala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov, ktorí sa postupne menili, ani to, že písomné dokumenty s osobnými údajmi vytvorila obchodná zástupkyňa C. L., krátko ich spracúval obchodný zástupca K. G. M., až napokon ich protiprávne likvidoval a sprístupnil obchodný zástupca ELSIG s.r.o., ale je právne významné, že porušenie ochrany osobných údajov ako Úradom na ochranu osobných údajov preukázaný bezpečnostný incident bolo spôsobené pri plnení Zmluvy o pripojení, ktorú mal každý zo žalobcov uzatvorenú práve so žalovanou. Objektívna zodpovednosť je zodpovednosťou za výsledok (bez potreby preukazovať zavinenie) konania účastníka v konkrétnom právnom vzťahu.

32. Súd poukazuje aj na Podmienky ochrany a spracúvania osobných, prevádzkových a lokalizačných údajov v spoločnosti Orange Slovensko, a.s., z ktorých taktiež vyplýva zodpovednosť žalovanej voči svojim zákazníkom a teda aj žalobcom. Na základe uvedeného mal súd preukázanú pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej a teda rozhodol, že žalovaná zodpovedá žalobcom v súkromnom občianskoprávnom vzťahu za zásah do ich práva na ochranu osobných údajov zakotveného v čl. 19 Ústavy SR a poskytol žalobcom súdnu ochranu.

33. Na tomto mieste súd považuje za dôležité zdôrazniť rozdiel medzi občianskoprávnou a administratívnou (správnou) zodpovednosťou subjektov v režime zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý bol platný v čase vzniku a trvania bezpečnostného incidentu. Bezpečnostný incident je termín administratívneho konania o ochrane osobných údajov podľa ZOOÚ a v konkrétnej veci ním Úrad na ochranu osobných údajov skutkovo aj právne vymedzil protiprávne konanie obchodného zástupcu žalovanej pri spracúvaní osobných údajov žalobcov tak, ako to vyplýva z rozhodnutí Úradu na ochranu osobných údajov číslo: XXXXX/XXXX-XX-17 zo dňa 16.08.2017, číslo: XXXXX/XXXX-XX-9 zo dňa 22.12.2017 a z rozhodnutia predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov číslo: XXXXX/XXXX-XX-7 zo dňa 9.3.2018. Administratívna zodpovednosť pri spracúvaní osobných údajov vyplýva pre zainteresované subjekty z § 1 písm. b) ZOOÚ, pričom dozor nad dodržiavaním pravidiel ochrany osobných údajov daných ZOOÚ vykonáva orgán štátu, ktorým je Úrad na ochranu osobných údajov. Administratívna zodpovednosť teda znamená zodpovednosť osoby zainteresovanej na spracúvaní osobných údajov (napr. prevádzkovateľ, sprostredkovateľ a osoby vymedzené v § 2 ods. 1 ZOOÚ) voči štátu za dodržiavane presných pravidiel pre vykonávanie jednotlivých operácií s osobnými údajmi v rôznych spoločenských oblastiach. Administratívna zodpovednosť je kategóriou verejného práva založenou na subjektívnej zodpovednosti, preto na jej naplnenie sa vyžaduje zavinenie (postačuje nedbanlivosť). Občianskoprávna zodpovednosť je však kategóriou súkromného práva (medzi subjektami právneho vzťahu) a je založená na princípe objektívnej zodpovednosti (za výsledok) bez potreby preukazovať zavinenie.

34. Skutok, ktorým došlo pri spracúvaní osobných údajov žalobcu v rámci jeho právneho vzťahu so žalovanou k zavinenému porušeniu ich ochrany zo strany žalovanou povereného sprostredkovateľa ako obchodného zástupcu žalovanej je bezpečnostným incidentom, za ktorý v rovine administratívneho práva (voči štátu reprezentovaného Úradom) zodpovedá poverený sprostredkovateľ ako priamy pôvodca zásahu do práva žalobcu. V administratívnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že sprostredkovateľ (ELSIG s.r.o.) porušil § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 ZOOÚ, čím sa dopustil administratívneho deliktu podľa § 68 ods. 5 písm. d) a § 68 ods. 5 písm. e) ZOOÚ, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 5000,- eur.

35. K námietke premlčania prvoinštančný súd uviedol, že premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vymáhateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva.

36. Podľa § 100 ods.1, ods.2, ods.3 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

37. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

38. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že osobné údaje žalobcu boli neodborne uložené v archívnej krabici v sklade predajne žalovanej v Stropkove s ďalšími originálnymi dokladmi klientov žalovanej v období od 25.01.2017 do 09.02.2017, kedy ich našiel E. B. a kedy došlo k ukončeniu protiprávneho stavu jeho odstránením. V danom prípade došlo k ukončeniu bezpečnostného incidentu až dňa 09.02.2017 a až od tohto dňa začala plynúť premlčacia doba pre účely žalovaného nároku. Bezpečnostný incident žalovanej je možné hodnotiť ako trvajúci protiprávny stav a tvorí jeden skutok. Žaloba bola podaná na súd dňa 06.02.2020, pričom v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka začiatok všeobecnej premlčacej doby plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Týmto dňom je deň 10.02.2017 a všeobecná trojročná premlčacia doba uplynula dňa 10.2.2020, teda žaloba bola podaná včas. Z uvedeného dôvodu súd považoval námietku premlčania za nedôvodnú.

39. Pokiaľ ide o pasívnu legitímáciu žalovanej, prvoinštančný súd uviedol, že po tom, čo súd mal za preukázanú pasívnu legitímáciu žalovanej, sa zaoberal vecou samou. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcom po 5 000,- eur ako náhradu nemajetkovej ujmy vo forme finančného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do svojho súkromného života v súvislosti s porušením práva na ochranu osobných údajov.

40. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, prvoinštančný súd uviedol, že prvoinštančný súd zohľadnil, z dôvodov primeranosti, pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Aj keď v tejto súvislosti sa žiada podotknúť, že predmetným zákonom štát realizuje svoju politiku odškodňovania obetí trestných činov z verejných zdrojov, preto nie je náležité vyčerpávajúco aplikovať tento právny predpis (ani odvodzovať z neho rôzne vzorce) na rozhodovanie o náhrade nemajetkovej ujmy súkromnoprávnom spore.

41. V rozhodnom období, kedy došlo k zásahu do práv žalobcu to bola suma podľa vyššie uvedeného predpisu 4 350,- eur. Súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 500,- eur, ktorá približne zodpovedá polovici uvedenej sumy odškodnenia obetí násilných činov, prihliadal pritom k preventívnej, sankčnej a predovšetkým satisfakčnej funkcii peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Symbolická náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 110,- eur (ako vo veci 6C/29/2018) tieto funkcie podľa názoru súdu nespĺňa a nemá požadovaný účinok. Symbolická náhrada nemajetkovej ujmy by vzhľadom na všetky okolnosti tejto veci, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania bola v rozpore so zásadou všeobecnej spravodlivosti, javila by sa ako neprimeraná a žalovanej by sa „nedotkla“ spôsobom, ktorý by ju motivoval k zodpovednosti pri nakladaní s osobnými údajmi klientov.

42. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 500,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a podľa § 255 ods. 1 CSP súd priznal strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to napriek zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP, pretože výška náhrady záležala od úvahy súdu, o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

43. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala včas odvolanie žalovaná. V odvolaní žalovaná namietala správnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolanie odôvodnila odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, f/ a h/ CSP.

44. Žalovaná uviedla, že pri svojom prvom procesnom úkone v prejednávanej veci namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník s tým, že ide o nárok podľa § 13 OZ a v danom prípade vo veci má konať a rozhodnúť Okresný súd Bratislava II. Žalovaná namietala zistenia prvoinštančného súdu, že vzhľadom na to, že ide o nárok súvisiaci s nárokom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy, je na konanie miestne príslušný Okresný súd Svidník. Žalovaná tvrdila, že nejde o spor, ktorý má spotrebiteľský charakter a ani jeho základ nie je tvorený spotrebiteľskou zmluvou. Ide o nárok na primerané finančné zadosťučinenie v dôsledku ochrany osobnosti fyzickej osoby, ktorá ochrana nemá súvis so spotrebiteľskou zmluvou, uzatvorenou medzi žalovanou a žalobcom. Právny základ nároku je v inom, než záväzkovom vzťahu, ktorý spočíva v tom, že došlo k vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobkyne podľa žaloby, a teda ide o nárok podľa § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Ide o samostatné právo, kde nie je tento nárok priamo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Navyiac, ani predmetom konania nie je náhrada škody za tvrdý zásah do osobnosti žalobkyne, ale ide o náhradu nemajetkovej ujmy. Preto bolo povinnosťou vec v prípade námietky žalovanej postúpiť Okresnému súdu Bratislava II. Tým, že prvoinštančný súd vec nesprávne vyhodnotil, dôsledkom toho došlo k porušeniu práva žalovanej na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a tým bol daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/ CSP.

45. Tým, že prvoinštančný súd nesprávnym vyhodnotením dospel k záveru, že ide o spotrebiteľský spor, postavil žalobcu vo vzťahu k úhrade súdneho poplatku do výhodnejšieho postavenia, než žalovanú s tým, že nepožadoval od žalobcu úhradu súdnych poplatkov.

46. Prvoinštančný súd nesprávnym posúdením uplatneného nároku žalobkyne dospel aj k nesprávnej úvahe o dôkaznom bremene, keď prvoinštančný súd sa dostal do pozície vyššej aktivity v prospech spotrebiteľa, čo v prípade žalôb na ochranu osobnosti je neprípustné.

47. Ďalej žalovaná v odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci prvoinštančným súdom pri posudzovaní otázky premlčania.

48. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že k bezpečnostnému incidentu malo dôjsť v čase od 25.01.2017 do 09.02.2017, kedy sa osobné údaje žalobcu nachádzali v neuzamknutom sklade na papierový odpad a existovalo tu vysoké riziko zneužitia týchto osobných údajov nelegálnou manipuláciou s odpadom na materiálnu, prípadne nemateriálnu sféru žalobkyne. Sám žalobca v žalobe tvrdil, že materiály žalobcu sa nachádzali bez dozoru od 25.01.2017, preto k protiprávnemu zásahu do osobnostných práv žalobcu nedošlo až 09.02.2017, kedy nálezca Bc. Senaj ako oznamovateľ odovzdal tieto materiály právnenému zástupcovi žalobkyne, ale k zásahu do práv žalobcu došlo už 25.01.2017, kedy sa jeho osobné údaje nachádzali mimo dohľadu zodpovednej osoby a najneskôr od tohto dátumu hrozilo sprístupnenie osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám. Pokiaľ začiatok plynutia premlčacej doby je ustálený rozhodovacou praxou na moment, kedy bolo právo porušené, kedy objektívne začína plynúť trojročná premlčacia lehota, potom k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva žalobkyne došlo 25.01.2017. Je bez významu, že tento zásah trval do 09.02.2017, kedy dokumenty našiel Bc. Senaj, pretože prípadné negatívne následky na žalobcu, napr. existencia obáv zo zneužitia osobných údajov môžu u žalobcu stále pretrvávať. Prvýkrát teda žalobca mohol uplatniť svoj nárok 26.01.2017. Preto trojročná lehota podľa § 101 Občianskeho zákonníka uplynula 26.01.2020. Keďže žaloba žalobcom bola podaná až 04.02.2020, bola podaná po uplynutí premlčacej doby. Prvoinštančný súd túto otázku nesprávne právne posúdil, preto je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

49. Žalovaná namietala v priebehu prvoinštančného konania svoju pasívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej veci. Prvoinštančný súd pri rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobcu vychádzal z analogickej úpravy ust. § 420 Občianskeho zákonníka, kde základným predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti prvoinštančný súd považoval nárok na náhradu škody. Prvoinštančný súd však sa nezaoberal ust. § 1 písm. a/ zákona o ochrane osobných údajov, kde zákon upravuje ochranu práv fyzických osôb pred neoprávneným zasahovaním do ich súkromného života pri spracovaní ich osobných údajov a zároveň podľa písm. b/ tohto ustanovenia sa upravujú práva a povinnosti a zodpovednosť pri spracovaní osobných údajov fyzických osôb tak, že podľa § 8 ods. 8 zákona o ochrane osobných údajov je sprostredkovateľ povinný dodržiavať povinnosti ustanovené prevádzkovateľovi, teda zodpovednosť za bezpečnosť osobných údajov. Preto žalovaná namietala pasívnu vecnú legitímáciu vo veci, nesprávne právne posúdenú prvoinštančným súdom,

keď zákon o ochrane osobných údajov nastoľuje koncepciu tzv. delenej zodpovednosti za bezpečnosť spracúvania osobných údajov medzi prevádzkovateľom a sprostredkovateľom. Prvoinštančný súd sa s touto námietkou nevysporiadal, a preto rozhodnutie prvoinštančného súdu je v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

50. Žalovaná ďalej poukázala na to, že nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, pri ktorom došlo k sprístupneniu osobných údajov žalobcu, čo konštatoval aj Úrad na ochranu osobných údajov, keď úrad konanie voči žalovanej zastavil z dôvodu, že v priebehu konania nezistil v príčinnej súvislosti medzi vznikom bezpečnostného incidentu, ku ktorému došlo na strane sprostredkovateľa žalovanej, spoločnosťou ELSIG, s.r.o. pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje žalobcu a plnením zákonných povinností žalovanej, porušenie zákona. Teda žalovaná neporušila svoje povinnosti podľa zákona na ochranu osobných údajov. Prvoinštančný súd toto rozhodnutie nebral do úvahy, hoci podľa žalovanej bol týmto konštatovaním prvoinštančný súd viazaný. Súd prejudiciálne môže túto otázku posúdiť aj sám a dokonca ju môže aj inak posúdiť, avšak svoje rozhodnutie musí náležitým spôsobom odôvodniť. To, že prvoinštančný súd považoval toto rozhodnutie úradu na ochranu osobných údajov za irelevantné, bez bližšieho odôvodnenia, je v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Prvoinštančný súd na toto rozhodnutie neprihliadal bez adekvátneho odôvodnenia, čo žalovaná považuje za svojvôľu.

51. Zodpovednosť za nesprávne spracovanie osobných údajov má sprostredkovateľ, ktorý sa dopustil porušenia svojich povinností zaistiť bezpečnosť spracovania osobných údajov. Preto zodpovednostným subjektom podľa § 11 Občianskeho zákonníka je iný subjekt, nie žalovaná. Prvoinštančný súd v tomto rozsahu nedostatočne zistil skutkový stav, vec nesprávne právne posúdil, keď vychádzal z „opodstatnených pochybností súdu“.

52. Prvoinštančný súd sa venuje nedostatkom archivácie osobných údajov v období od roku 2014, ktoré zistenia sú však irelevantné a táto argumentácia nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a preukázanom skutkovom stave.

53. Naviac, žalobca neodvodzuje svoje právo na zaplatenie peňažnej náhrady údajne vzniknutej nemajetkovej ujmy od porušenia povinnosti žalovanej vyplývajúcej zo zmluvy o pripojení, ktorú so žalovanou uzavrel. Je potom právne irelevantné tvrdenie súdu prvej inštancie, že porušenie ochrany osobných údajov bolo spôsobené pri plnení zmluvy o pripojení, ktorú má žalobca uzatvorenú so žalovanou.

54. Žalovaná namietala aj uplatnený a priznaný nárok žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch v plnom rozsahu. Finančné zadosťučinenie má subsidiárny charakter, je možné ho priznať výlučne vtedy, pokiaľ nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti, vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere. Žalobca nepreukázal, a dokonca ani len neidentifikoval, údajnú nemajetkovú ujmu, ktorá mu vznikla, teda neuviedol, akú má povahu a intenzitu, alebo ako sa prejavila, prípadne sa stále prejavuje v jeho nemajetkovej sfére, v čom spočíva závažnosť a podobne. Žalobca ohľadom tohto nároku neunesol dôkazné bremeno. Keďže neexistuje porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávneho konania žalovanej a ani jej zodpovednosť za nemajetkovú ujmu, neexistuje ani nemajetková ujma a už vôbec nie príčinná súvislosť. Prvoinštančný súd odôvodnil ujmu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi ako závažnú ujmu, s čím sa žalovaná nestotožnila, pretože nerozlíšil protiprávny zásah do osobnostných práv žalobcu (na protiprávnosť postačuje aj len ohrozenie týchto práv) a samotnú nemajetkovú ujmu, ktorá je následkom takéhoto zásahu.

55. Už za tejto situácie, aj vzhľadom na odstup času je možné konštatovať, že žalobcovi, ani iným dotknutým osobám, žiadna majetková ani nemajetková ujma s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou nevznikla a ani nevznikne.

56. Prvoinštančný súd neskúmal, či žalobcovi skutočne nemajetková ujma vznikla, akú má povahu, intenzitu, závažnosť, šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku. Súd sa uspokojil iba so všeobecným konštatovaním, že vzniku nemajetkovej ujmy, a to dokonca závažnej, u žalobcu došlo už iba tým, že vzniklo riziko ohrozenia jeho osobnostných práv, má za následok nesprávne zistenie rozhodujúcich skutočností. Prvoinštančný súd uľahčil žalobcovi dôkaznú povinnosť, keď tieto okolnosti žalobca nemusel preukazovať.

57. Všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti za zásah do práva fyzickej osoby na ochranu osobnosti a za prípadnú vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj okolnosti odôvodňujúce výšku požadovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy musia byť v konaní riadne, resp. spoľahlivo preukázané a dôkazné bremeno znáša žalobkyňa. Žalovaná tvrdila, že v tomto rozsahu žalobca svoje dôkazné bremeno neuniesol.

58. Žalovaná ďalej namietala rozhodnutie o trovách konania, keď žalobcovi boli priznané trovy konania v plnej výške aj napriek tomu, že nebol plne úspešný, ale len čiastočne úspešný. V takom prípade bolo namieste uvažovať o výške náhrady trov konania, resp. o úhrade trov konania podľa § 257 CSP. Preto žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil v časti I. a III. výroku a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

59. K odvolaniu žalovanej zaujal písomné stanovisko žalobca. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že v danom prípade ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy, pretože tento spor by nikdy nebol vznikol, pokiaľ by žalobca so žalovanou neuzatvoril spotrebiteľskú zmluvu o pripojení. V dôsledku toho poskytol žalovanej osobné údaje, ktoré následne skončili bezpečnostným incidentom zo dňa 09.02.2017. Teda ide o spotrebiteľský spor.

60. V inom konaní Krajský súd v Prešove konštatoval, že vzhľadom na to, že tento spor má charakter sporu o náhradu škody, je miestne príslušný na konanie Okresný súd Svidník.

61. Pokiaľ sa týka pasívnej vecnej legitímácie, žalobca namietal tvrdenú delenú zodpovednosť za bezpečnosť spracovania osobných údajov medzi prevádzkovateľom a sprostredkovateľom. Poukázal na to, že ťažisko občianskoprávnej zodpovednosti za náhradu škody alebo akejkoľvek ujmy primárne dopadá na prevádzkovateľa. Podľa § 19 ods. 1 prvá veta zákona č. 122/2013 Z.z. za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá iba prevádzkovateľ. Iná vec je povinnosťou sprostredkovateľa dodržiavať povinnosti ustanovené prevádzkovateľovi. Aj ust. § 3 ods. 3 zákona č. 122/2013 Z.z. jednoznačne odkazuje s nárokom, ktorý vznikol v súvislosti s porušením zákona č. 122/2013 Z.z. na právo na ochranu osobnosti podľa § 11 - 16 Občianskeho zákonníka.

62. Teda zákon č. 122/2013 Z.z. nerieši občianskoprávnu zodpovednosť za zásah do osobných práv dotknutých osôb, ale priamo na možnosť uplatňovania nároku odkazuje. Z objektívnych dopadov zodpovednosti pri ochrane osobnosti musí žalovaná niesť voči žalobcovi zodpovednosť aj za konanie osoby, ktorú si vybrala pre spracovanie dát svojich klientov. Akým spôsobom žalovaná archivovala osobné údaje žalobcu je významným porušením štandardných postupov archivácie, čo v rade ďalších príčinných súvislostí viedlo k bezpečnostnému incidentu a zásahu do osobnostných práv žalobkyne.

63. Pokiaľ sa týka námietky premlčania, dátum 25.1.2017 bol prevzatý zo záznamu o podaní vysvetlenia svedkom C. D., vedúcim predajne Orange v Stropkove na polícii v Stropkove. Žalobca nespochybňuje začiatok bezpečnostného incidentu, avšak dňa 09.02.2017 osobné údaje žalobcu našiel I. E. B. v archívnej krabici v neuzamknutom sklade určený na papierový odpad dňa 09.02.2017. Od tohto momentu začala plynúť premlčacia lehota, pretože vtedy bezpečnostný incident ako správny delikt trval, vzhľadom na to, že ide o trváci delikt. Protiprávny stav bol ukončený 09.02.2017, od kedy začína plynúť premlčacia doba. Premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa právo mohlo ustanoviť po prvý raz, čo v prejednávanej veci sa stalo 9.2.2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcom a kedy si tlačivá v sklade naposledy všimol vedúci predajne Orange v Stropkove. Preto premlčacia doba začala plynúť 09.02.2017 a uplynula dňa 10.02.2020.

64. Vo vzťahu k existencii zásahu do súkromia žalobcu, žalobca v celom rozsahu poukazuje na správne právne závery prvoinštančného súdu. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne analyzoval ujmu žalobkyne, jej právnu podstatu a negatívne dopady na veľký počet dotknutých osôb. Vo vzťahu k výške prisúdenej náhrady žalobca uviedol, že si uplatňoval náhradu vo výške 5.000 eur. Právo na ochranu osobnosti je sudcovským právom, kedy súd podľa voľnej úvahy prihliada na jednotlivé vzťahy a argumenty prichádzajúce do úvahy a tieto hodnotí so zreteľom na špecifickú konkrétnej právnej veci. Žalobca akceptuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, že považoval za primeranú výšku finančného zadostučinenia práve sumu 3 300,- eur bez ohľadu na to, akým mechanizmom k tomu dospel. Žalobca sa stotožnil aj s názorom prvoinštančného súdu, že nižšia náhrada, ako bola rozhodnutá

v inom konaní vo výške 110 eur, priznaná v právnej veci s rovnakým a skutkovým právnym základom, preventívno-sankčnú funkciu nespĺňa a nemá požadovaný efektívny účinok.

65. Vo vzťahu k trovám konania žalobca uviedol, že s týmto rozhodnutím súhlasí, pretože výška náhrady trov konania závisí od priznaného nároku, ktorý je rozhodnutý na základe úvahy súdu. Teda z priznaného nároku sa určuje aj výška náhrady trov konania. Aplikácia ust. § 257 CSP je výnimočná a v danom prípade nie sú splnené podmienky pre aplikáciu tohto zákonného ustanovenia. Žiadal preto, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu prvoinštančný rozsudok potvrdil a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

66. K vyjadreniu žalobcu zaujala písomné stanovisko žalovaná, ktorá argumentačne zotrvala na všetkých výhradách uvedených v odvolaní a ktoré zopakovala.

67. Žalobca v stanovisku k tomuto vyjadreniu taktiež zotrval na všetkých svojich argumentoch z predchádzajúceho podania a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu v oboch prípadoch napadnutého výroku potvrdil.

68. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal odvolaním napadnuté výroky rozsudku prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch nie je správne.

69. Predmetom odvolacieho prieskumu je len vyhovujúci výrok, ktorým prvoinštančný súd priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 2500,- eur a výrok o trovách konania. Zamietavý výrok prvoinštančného rozhodnutia nie je podrobený odvolaciemu prieskumu.

70. Prvou a základnou námietkou, ktorú vzniesla žalovaná v odvolaní je námietka nedostatku miestnej príslušnosti Okresného súdu Svidník na konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci. Žalovaná vzniesla námietku nedostatku miestnej príslušnosti v prvom podaní, teda vo vyjadrení k žalobe, ktorý úkon jej prináležal. Námietka bola vznesená včas. Podstatu tejto námietky bola okolnosť, že predmetom uplatneného nároku je náhrada nemajetkovej ujmy z tituly ochrany osobnosti podľa § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, teda nejde o spotrebiteľský spor, a na konanie je potom miestne príslušný Okresný súd Bratislava II. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že tento nárok má priamy pôvod v zmluve o pripojení, ktorú uzatvoril žalobca so žalovanou, má spotrebiteľský charakter, a preto je miestne príslušný Okresný súd Svidník.

71. Odvolací súd skúmal odvolacie dôvody žalovanej, ako aj argumentáciu prvoinštančného súdu, a dospel k záveru, že názor prvoinštančného súdu o jednoznačnom priamom následku uplatneného nároku, ktorý vyplýva zo zmluvy o pripojení, a teda že ide o spotrebiteľský spor, nie je preukázaný.

72. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že predmetom uplatneného nároku je nárok podľa § 3 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov, kde žalobca využíva právo na ochranu osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, pretože s jeho údajmi nebolo naložené v súlade s týmto zákonom.

73. Právo na ochranu osobnosti je nárokom, ktorý je upravený v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, v rámci určovania miestnej príslušnosti sa na takéto konanie vzťahujú ustanovenia § 13 a nasledujúcich CSP.

74. V danom prípade prvoinštančný súd sa bližšie a správne námietkou miestnej príslušnosti nezaoberal, čím sa dopustil pochybenia, ktoré môže mať vplyv na určenie miestnej príslušnosti vo veci a na určenie zákonného sudcu. Ak by sa táto námietka ukázala ako dôvodná, došlo by k odňatiu veci ústavou garantovanému zákonnému sudcovi, s čím by boli porušené ústavné práva žalovanej.

75. Uplatnený nárok nie je nárokom na náhradu škody. Nároky z ochrany osobnostných práv sú samostatné nároky, nemajú záväzkový charakter.

76. Pri posúdení uplatňovaného nároku prvoinštančný súd nesprávne aplikoval kauzalitu (príčinnú súvislosť) medzi bezpečnostným incidentom a nárokom na nemajetkovú ujmu podľa § 13 OZ. Vychádzal

prítom zo skutočnosti, že ak by nemala žalobkyňa uzavretú zmluvu o pripojení, nedošlo by k neoprávnenému nakladaniu s osobnými údajmi žalobkyne (pravidlo nevyhnutnej podmienky - *condicio sine qua non*). Aplikácia uvedenej metódy kauzálneho nexusu je vylúčená, pretože vedie k absurdným výsledkom.

77. Logická a štandardná je aplikácia tzv. teórie adekvátnej príčinnosti, kedy sa zisťuje ujma spôsobená faktickou príčinou, t.j. bezpečnostným incidentom, ktorý zapríčinil objektívne predvídateľný následok (tvrdenú ujmu podľa § 13 OZ).

78. Uvedené právne posúdenie prvoinštančný súd nevykonal správne a preto samotné rozhodnutie prvoinštančného súdu o tom, že prejednávany spor má spotrebiteľský charakter nie je správne. Nesprávny názor prvoinštančného súdu má zásadný vplyv pre ďalšie vedenie konania, pre uvedenie si zodpovednosti za výsledok konania, zodpovednosti za unesenie dôkazného bremena, a tak ako to namietala v odvolaní žalovaná, má vplyv aj na procesnú aktivitu súdu, preferovanie žalobcu v súvislosti s nevyrubením súdneho poplatku a na konečný výsledok sporu.

79. Prvoinštančný súd sa nezaoberal dostatočným spôsobom ani námietkou premlčania uplatneného nároku. Na posúdenie premlčania niet skutkových zistení, v spise sa nenachádzajú žiadne relevantné dôkazy na preukázanie momentu počiatku plynutia premlčacej doby. Posúdenie otázky premlčania uplatneného nároku prvoinštančným súdom v napadnutom rozsudku je predčasné.

80. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka toto právo sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej lehote, a táto lehota začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Pod výrazom „právo je možné vykonať po prvý raz“, treba rozumieť možnosť uplatniť právo spôsobom, ktorým právny poriadok umožňuje realizáciu práva vynútiť verejnou mocou, teda napríklad podaním žaloby na súd. Ide o objektívny okamih, ktorý nezávisí od subjektívnej vedomosti žalobkyne. Tento objektívny okamih prvoinštančný súd neposúdil dostatočne tak, aby bolo možné zaujať stanovisko k odvolacej námietke žalovanej. Plynutie objektívnej premlčacej doby nezávisí na vôli účastníkov konania ani účastníkov incidentu. Prvoinštančný súd je povinný tento moment posúdiť objektívne, podľa skutkových okolností, ktoré bude mať o veci preukázané.

81. Zatiaľ aj otázka momentu začatia plynutia trojročnej premlčacej doby je ustálená predčasne a niet odpovede zo strany prvoinštančného súdu, kedy objektívne začala trojročná premlčacia lehota plynúť, a teda či nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je alebo nie je premlčaný.

82. Námietka pasívnej legitímácie žalovanej nie je dôvodná, pretože prvoinštančný súd sa s touto námietkou vypořiadal riadne a správne, a v celom rozsahu odvolací súd v tomto rozsahu poukazuje na závery prvoinštančného súdu. Právny vzťah, ktorý vznikol, vznikol medzi žalobcom a žalovanou. Žalovaná zbierala o žalobcovi v dôsledku vzniku právneho vzťahu (zmluvy o pripojení) osobné údaje, s ktorými osobnými údajmi nenakladala správne. Nakladanie s osobnými údajmi žalobcu zverila spoločnosti ELSIG, s.r.o., so sídlom v Kežmarku, ktorý s osobnými údajmi nenakladal v súlade so zákonom o osobných údajoch, a preto došlo k bezpečnostnému incidentu v dôsledku ktorého si žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti. Tento nárok je priamo smerovaný voči osobe, ktorá umožnila sprostredkovateľovi zbierať údaje a nezabezpečila kontrolu a spracovanie týchto údajov v súlade so zákonom.

83. Žalovaná namietala uplatnený nárok žalobcu, čo do základu aj čo do výšky. Prvoinštančný súd nepovažoval ospravedlnenie za dostačujúce vzhľadom na význam chráneného záujmu a špecifiká zásahu do práv žalobcu, a veľkého množstva ďalších dotknutých osôb.

84. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v dôsledku ochrany osobnosti vzniká vtedy, ak morálna satisfakcia, ako rýdzo osobné právo na vyváženú a zmiernenú nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv, nestačí.

85. V danom prípade vzhľadom na to, že dôkazné bremeno je na strane žalobcu, je povinnosťou žalobcu preukázať, že ospravedlnenie, ktoré mu malo byť zo strany žalovanej doručované, nepostačí

na odstránenie všetkých nepriaznivých následkov, ktoré voči jeho osobe mal bezpečnostný incident, kedy jeho osobné údaje boli sprístupnené nepovolánym osobám. Je povinnosťou žalobcu preukázať, že má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a práve že má nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v požadovanej výške, vzhľadom na to, že žalobca nepodal odvolanie, vo výške 2 500,- eur.

86. Odvolací súd v danom prípade žiadnym spôsobom nespochybňuje význam bezpečnostného incidentu, na druhej strane však pokiaľ žalobca si uplatňuje v dôsledku uvedeného bezpečnostného incidentu aj iné nároky, než mu žalovaná poskytla (ospravedlnenie), je potrebné, aby negatívny dopad tohto incidentu na svoju osobnosť preukázal.

87. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie o priznaní práve sumy 2 500,- eur (a nie v inej výške) žiadnym spôsobom neodôvodnil. Z obsahu spisového materiálu, ale ani z rozhodnutia prvoinštančného súdu nie je možné zistiť žiadne skutkové okolnosti, ktoré by mali mať vplyv na úvahu súdu o výške priznanej nemajetkovej ujmy, ktorá nemôže byť bezbrehá a nepreskúmateľná v inštančnom postupe, kde stanovil práve sumu 2 500,- eur. To, že v danej veci odvolací súd priznal v niektorých iných prípadoch sumu 110,- eur neznamená, že ak sa preukáže iné vážnejšie okolnosti nemôže byť žalobcovi priznaná aj iná (aj vyššia suma), avšak vzhľadom na to, že niet v rozhodnutí prvoinštančného súdu na tieto závery dostatok skutkových okolností a právny záver je nedostatočný, odvolací súd nemôže túto odvoláciu námietku opäť preskúmať pre nedostatok dôvodov.

88. Odvolací súd dodáva, že pokiaľ nebude mať prvoinštančný súd vyriešenú otázku miestnej príslušnosti, a následne otázku premlčania uplatneného nároku, je otázka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a otázka výšky nemajetkovej ujmy otázkou predčasnou.

89. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. a/, b/ CSP, zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

90. Bude úlohou prvoinštančného súdu zaoberať sa uplatneným nárokom žalobcu v súlade s vyššie uvedenými dôvodmi opätovne. Prvoinštančný súd v prvom rade preskúma opätovne podmienky konania, následne preskúma, a v prípade potreby vykoná aj dokazovanie na určenie počiatku plynutia trojročnej premlčacej doby, a až následne bude sa zaoberať vecou samou s tým, že prihliadne na predchádzajúce ospravedlnenie žalovanej žalobkyni, a až následne posúdi, či toto ospravedlnenie nie je postačujúce. V prípade, pokiaľ zistí, že ospravedlnenie žalovanej na odstránenie utrpenia žalobkyne je nedostatočné, prizná žalobcovi nemajetkovú ujmu, ktorú náležitým spôsobom skutkovo aj právne zdôvodní.

91. Odvolací súd dáva do pozornosti prvoinštančnému súdu, že obdobnou vecou sa zaoberal Súdny dvor EÚ v konaní vo veci C-300/21 UI proti Österreichische Post AG a dňa 4. mája 2023 vyhlásil rozsudok, podľa ktorého článok 82 ods. 1 písm. c/ nariadenia Európskeho parlamentu a rady EÚ 2016/679 z 27.4.2016 sa má vykladať v tom zmysle, že porušenie ustanovení tohto nariadenia samotné nestačí na priznanie práva na náhradu škody. Článok 82 ods. 1 nariadenia 2016/679 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej norme alebo praxi, ktorá podmieňuje náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle tohto ustanovenia tým, že ujma spôsobená dotknutej osobe musí dosiahnuť určitý stupeň závažnosti.

92. Článok 82 nariadenia 2016/679 sa má vykladať v tom zmysle, že na účely určenia výšky náhrady škody, splatnej na základe práva na náhradu škody zakotveného v tomto článku, musia vnútroštátne súdy uplatniť vnútroštátne pravidlá každého členského štátu týkajúce sa rozsahu peňažnej náhrady škody, a to pri dodržaní zásad ekvivalencie a efektivity a ďalších zásad práva Únie.

93. Uvedený rozsudok je potrebné pri rozhodovaní zohľadniť, ak súd sa bude zaoberať vecou samou (po vyriešení miestnej príslušnosti a premlčania).

94. V konečnom rozhodnutí o veci prvoinštančný súd v súlade s § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o náhrade trov konania.

95. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).